

Predikan

Skärtorsdagen 2013, Markusserien.

Psalmer: 738, 10, 673, 70, 387.

Pär-Magnus Möller

I den gammaltestamentliga läsningen fick vi hör om hur de äldste i Israel gick upp på berget där Mose hämtat buden; ”De skådade Gud, och de åt och drack”.

Männen fick på något underligt vis se Gud – de kan inte ha sett så mycket av honom eftersom det enda de egentligen beskrev var golvet under hans fötter – för på den tiden kunde ingen se Gud och leva. Men det lilla de såg hänförde dem och grep dem. I förundran hade de gått ner för berget med den djupa och överväldigande insikten att Gud inte hade lyft handen mot dem – han hade istället välkomnat dem – han hade låtit dem se in i himmelens härlighet. Det var lovade något mer...

Så får vi påminna varandra om att vi varje vecka får göra samma erfarenhet som de – bara lite större. Vi få också gå upp till Guds berg och skåda hans härlighet – och äta och dricka tillsammans med honom – och mer än det.

Genom den måltid han bjuder in oss till få vi se Gud. Vi får se mycket mer än Israels äldste – vi får se Guds ansikte, dvs vem han är – vem han verkligen är.

Vi får se vem Gud verkligen är i brödet som bärs fram.

Jag är livets bröd, säger Jesus. Och vi ser förebilden i mannat i Gamla testamentet – mannat som mättade under den fyrtioåriga ökenvandringen – mannat som gav överlevnadsmöjligheter i en karg och ogästvänlig värld. Mannat som gav liv i ödens öken. Den natt då det nya förbundet instiftades började en ny ökenvandring för Guds folk – en vandring till det utlovade landet i himmelen – och samma Gud som var trofast mot sitt folk i öknen lovar nu vara lika trofast mot oss som valt att följa honom. Vi ser vem han är i brödet som bärs fram och som mättar oss på vägen.

Vi får se vem han är när brödet bryts.

”Detta är min kropp” säger Jesus när han lyfter brödet inför lärjungarnas åsyn. Samma sak säger han i dag. Och vi förflyttas till Golgata kors och får se hur Jesus, livets bröd, där bryts för vår skull, ger ut sig själv för vår skull. På korset ser vi Guds lidande fadershjärta. Vi ser rakt in i Guds hjärta. Jesus låter sig bli bruten för att vi skall bli hela, han låter sig dödas för att vi skall få liv. Han ger upp allt för att vi skall vinna allt. Det är för vår skull som brödet bryts. Vi ser i brutna brödet vem Gud är.

Vi får se vem Gud är när vinet bärs fram.

Den natt då Jesus instiftade det nya förbundet förbereddes stora mängder djur för att offras inne i Jerusalems tempel som en påminnelse om hur blodet

skyddade folket från Guds vrede den dag då dödsängeln gick genom Egypten för att slå alla förstfödda. De som strök lammets blod på sina dörrposter blev räddade. I templets kanalsystem skulle snart tusentals liter blod strömma och rinna utmed templets väggar – som en bön om förskonande och försoning för folkets synder – som ett rop efter gemenskap med Gud. Blodet var tecknet på ånger, försoning, gemenskap.

När Jesus dött och soldaterna körde sin lans i Jesu sida berättar Johannes att det kom ut blod och vatten. Jesus framställs som det nya templet med den enda offer som behövdes för att försona alla världens synder och skapa gemenskap med Gud för alla som vill. Också för oss rinner blodet ur Jesu sida och vi får ta emot det som en försmak av den himmelska festen vi genom Jesu blod är kallade till. När det vinet bärs fram, när Jesu offerade blod bärs fram, ser vi vem Gud är.

Vi får se vem Gud när gåvorna räcks oss och förenas med oss.

För att inte vi skulle gå under för vår onskas skull – tog han på sig straffet. Han dog för att vi skulle få leva. Hans död blir vårt liv. När vi tuggar brödet och dricker vinet – blir vi ett med honom;

"Sannerligen, jag säger er: om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod äger ni inte livet. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den sista dagen. Ty mitt kött är verklig föda, och mitt blod är verklig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig och jag i honom. Joh 6:53-56.

Orden var anstötliga då liksom nu. De är obegripliga för den som inte känner Jesus – men för den som vandrat lite med honom förstår ändå – trots anstötligheten. Den som funnit kärlek till sakramentet förstår vad Jesus menar. I denna måltid sker ett möte som är bortom det greppbara. Israels äldste delade måltid uppe på berget – de delade måltid med Gud och de såg en glimt av himmelen. Så mycket mer för oss som får äta Jesu kropp och dricka hans blod. En innerligare gemenskap kan Gud inte erbjuda oss. Han bli ett med oss... Vi får se vem han när Jesu kropp och blod räcks oss och förenas med oss.

Vi får se vem vi är när gåvorna räcks oss och förenas med oss.

När jag tar emot Jesu kropp och blod förstår jag vem Gud menar att jag är. Jag är den som han älskar in i döden. Jag är den person som Gud inte anser att något offer är för stort för. Jag är den person som Gud, sedan den dag då Adam och Eva bröt relationen med honom, längtat efter att få möta. Det är för min skull han gjort allt detta som kyrkan firar de heliga påskdagarna. Han berättar vem jag är; Jag är Guds barn – älskad, upprättad. Jag har fått ett arv: himmelen. Jag har inget att frukta. Jag är ljus – salt – hopp. Sådana är vi alla som bjuds till måltiden där vi får se Gud. Låt aldrig, aldrig, aldrig någon inbilla dig något annat.